

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

v é g z é s e

Az ügy száma: Mfv.VIII.10.137/2022/6.

A tanács tagjai: Dr. Hajdu Edit a tanács elnöke

Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna előadó bíró

Dr. Stark Marianna bíró

Dr. Tánczos Rita bíró

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina bíró

A felperes: felperes neve

cím1

A felperes képviselője:

Dr. Tárnoki Cecília ügyvéd

cím2

Az alperes: alperes neve

cím3

Az alperes képviselője:

Dr. Antal Attila ügyvéd /PK Ügyvédi Iroda/

cím4

A per tárgya: kártérítési járadék folyósítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Győri Ítéltábla Mf.V.30.023/2022/7.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Tatabányai Törvényszék 54.M.70.002/2021/28.

Rendelkező rész

A Kúria a Győri Ítéltábla Mf.V.30.023/2022/7. számú ítéletét a Tatabányai Törvényszék 54.M.70.002/2021/28.számú ítéletére kiterjedően hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot a perfelvételi tárgyalás megismétlésével új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A Kúria a felperes felülvizsgálati eljárási költségét 15.000 (tizenötezer) forintban, az alperesét 15.000 (tizenötezer) forintban és 4.050 (négyezer-ötven) forint Áfa összegben, a felülvizsgálati eljárás illetékét 74.530 (hetvennégyezer-ötszázharminc) forintban állapítja meg, amelynek viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1976. július 25-től állt az alperes, illetve annak jogelődje alkalmazásában segédvájár munkakörben. 1977-ben térsérüléssel, 1984-ben szemsérüléssel, 1994. január 24-én deréksérüléssel járó üzemi baleset érte. 1994. december 27-től a bányászokat megillető rokkantsági nyugdíjba került.

[2] Az orvosszakértői vélemény ekkor 50 %-os egészségkárosodást állapított meg, ezen belül 20 %-ot képviselt a baleseti egészségkárosodás. Az alperes a felperes keresetveszteségét 40 %-os kármegosztással térítette.

[3] Az alperes 2018. február 26-án kelt számla számon iktatott levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a nyugdíjkorhatár betöltésére tekintettel járadékát nem gondolja tovább, azt véglegesnek tekinti, és a megállapított 62.108 forintot élete végéig folyósítja.

[4] Az alperes 2020. március 31-én ismételten levelet küldött a felperesnek, amely szerint 2020. március 1-vel a részére folyósított kártérítési járadékot megszünteti. Döntése indokolásaként előadta, hogy a kártérítési járadékot jövedelempótló kártérítésként határozták meg, a rendelkezésre álló dokumentumokból azonban megállapítható, hogy a felperes nyugdíjasnak minősül, nyugdíja nem tekinthető jövedelemnek, így a járadék folyósítását az alperes megszüntette.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[5] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2016. július 1-től 2019. december 31-ig terjedő időre 1.415.144 forint járadékkülönbözet és ezen összeg középátlagos kamata megfizetésére, továbbá emelje fel az alperes által folyósított havi 62.108 forint kártérítési járadék összegét 2020. január 1-től havi 104.476 forintra. Felperes keresetmódosításában a visszamenőlegesen előterjesztett járadékkülönbözet megfizetésére irányuló kereseti kérelmétől elállt, és az alperest továbbra is a vállalt havi 62.108 forint megfizetésére kérte kötelezni perköltség viselés mellett.

[6] A felperes kereseti kérelmében a munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (rMt.) 6. § (1) bekezdésére, 174. §-ára, 177. §-ára, 184. §-ára, valamint 187. § (2) bekezdésére hivatkozott.

[7] Érvelése szerint az alperes egyoldalú kötelezettségvállalás formájában teljesítette fizetési kötelezettségét. Nincs olyan körülmény, amely ennek megtámadására alapot adna, a kötelezettségvállalás nem ütközött jogszabályba. Az MK 111. számú állásfoglalás nem a

járadék megszüntetését írta elő az öregségi nyugdíjkorhatár betöltésének esetére, csupán annak további emeléséhez írt elő többlet tényállást.

[8] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte a felperes perköltségben való marasztalásával.

[9] Érvelése szerint a munkajogi és a polgári jogi szabályokat figyelembe véve a járadék jövedelempótló összeg, amelyet a volt munkavállaló a keresetvesztése miatt kapott. Figyelemmel arra, hogy a felperes munkaviszonya már megszűnt, jövedelemmel nem rendelkezik, nyugdíja pedig nem minősül keresetnek, így a munkáltatói intézkedés jogszerű volt.

Az első- és a másodfokú bíróság ítélete

[10] A Tatabányai Törvényszék 54.M.70.002/2021/28. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy a felperes részére 2020. április 1-től havi 62.108 forint kártérítési járadékot tovább folyósítson. Az alperest perköltség és illeték fizetésére is kötelezte.

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletében utalt a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti rendelkezésekről és törvénymódosításokról szóló 2012. évi LXXXVI. törvény (Mth.) 2. § (1) (2) (3) bekezdésére, az Mt. 15. § (4) bekezdésére és 16. § (1) bekezdésére, valamint az rMt. 174. § (1) bekezdés, 177. (1) bekezdés, 187. § (2) bekezdés és 184. § (3) bekezdésében rögzítettekre.

[12] A bíróság rögzítette, hogy a tények és körülmények alapján a felek között nem volt vitatott, hogy az alperes kártérítési felelőssége az rMt. 174. §-ának rendelkezései alapján fennáll, ezt az alperes ellenkérelmében maga sem vitatta.

[13] Az alperes évtizedeken keresztül térítette felperes keresetvesztését, és azt arra tekintettel szüntette meg, hogy a járadék jövedelempótló összeg, amelyet a volt munkavállaló az Mt. szabályai alapján keresetvesztés miatt kapott. Figyelemmel arra, hogy a felperes munkaviszonya már megszűnt, jövedelemmel nem rendelkezik, nyugdíja nem minősül keresetnek.

[14] A bíróság szerint – utalva a BH1990.120. számú eseti döntésre – jelen pernek a tárgyát nem a felperes járadékfelemelés iránti igénye képezte, hanem az a körülmény, hogy az alperes annak folyósítását egyoldalúan megszüntette.

[15] A felperes esetén az öregségi nyugdíjra jogosító korhatár betöltése nem olyan körülmény, amely alapul szolgálhat az üzemi balesetre tekintettel megállapított kártérítési járadék megszüntetéséhez, ezért az alperes jogellenesen intézkedett a keresetvesztési járadék megvonásáról.

[16] Tekintettel arra, hogy az alperes a felperes kereseti kérelmének összegaszerúségét nem vitatta, a bíróság a kereseti kérelemnek megfelelő döntést hozott.

[17] Az alperes fellebbezése folytán eljáró Győri Ítéltábla Mf.V.30.023/2022/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és az alperest perköltség és illeték fizetésére kötelezte.

[18] Elöljáróban leszögezte, hogy az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését nem sértette meg, a bizonyítási eljárást a felek indítványaihoz kötötten folytatta le.

[19] A másodfokú bíróság az érdemi döntés korlátaira vonatkozó Pp. 342. § (1) (3) bekezdésében foglaltaknak is eleget tett. A felperes a keresetváltoztatásban a kereseti kérelmének érdemi részében kártérítési járadék megfizetésére kérte kötelezni az alperest, a marasztalásra irányuló kereset jogalapjaként pedig feltüntette az rMt. 174. §-át, 177. §-át, 184. §-át és 187. §-át.

[20] Nem találta helytállónak azon alperesi érvelést sem, hogy az elsőfokú bíróság megsértette az anyagi pervezetés Pp. 237. § (1) (2) bekezdésében, valamint a 237. § (3) bekezdés a) pontjában és (5) bekezdésében meghatározott szabályait. A keresetváltoztatást tartalmazó beadvány és az ellenkérelem tartalma alapján megállapítható, hogy a perbeli esetben a felek a perfelvételi nyilatkozatukat teljes körűen megtették. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróságnak a Pp. 237. § (1) (2) bekezdése szerinti anyagi pervezetésre vonatkozó kötelezettsége nem volt. A perben releváns tényeket a felek okiratokkal bizonyították, így további bizonyítandó tény hiányában az elsőfokú bíróságot nem terhelte a Pp. 237. § (2) bekezdés szerinti kötelezettség a bizonyítási teherrel kapcsolatos tájékoztatás körében.

[21] A másodfokú bíróság nem értett egyet az alperes azon álláspontjával, hogy a megfelelő anyagi pervezetés hiányára tekintettel az elsőfokú bíróság döntése sérti az rMt. 174. § (1) bekezdését, 177. § (1) bekezdését, 178. § (1) bekezdését, valamint a 184. § (1) bekezdését. A perbeli esetben az alperes által sem vitatott, hogy a felperest az alperesnél fennállt munkaviszonnyal összefüggésben egészségkárosodás érte. Emiatt az rMt. 174. § (1) bekezdése alapján fennállt az alperes kártérítési felelőssége, amellyel összefüggésben a felperes az rMt. 177. § (1) bekezdése, illetve a 178. § (1) bekezdése szerint az elmaradt jövedelem iránti igényét is érvényesíthette.

[22] Az rMt. 184. § (1) bekezdésének alkalmazása körében annak van jelentősége, hogy az alperes a tényállásban megállapítottak szerint 2018-ban arról tájékoztatta a felperest, miszerint a reá irányadó öregségi nyugdíjkorhatárt betöltötte, ezért a megállapított járadékot a tájékoztatóban feltüntetett összegben folyósítja részére élete végéig. Ehhez képest azonban 2020 márciusában már a jogosultság megszüntetéséről és a fizetés megszüntetéséről értesítette. A másodfokú bíróság a 2018-ban közölt, valamint a 2020. március 31-én kelt alperesi nyilatkozatok tartalma alapján arra a következtetésre jutott, hogy a kártérítési járadéknak a 2018. évben történt meghatározásához képest az alperes a felperes lényeges körülményváltozására nem hivatkozott, mivel a felperes 2018-ban is nyugdíjasnak minősült.

[23] Az a körülmény, hogy az alperes nem jogerős bírósági ítélet alapján fizetett kártérítési járadékot, kártérítési felelősségét önmagában nem érinti. Az rMt. 174. §-án és 177. §-án alapján jogerős bírósági ítélet nélkül is fennáll, ezért ennek hiánya nem jogszerű indok a járadékfolyósítás megszüntetéséhez.

Az alperes felülvizsgálati kérelme és a felperes felülvizsgálati ellenkérelme

[24] Az alperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítéletre kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalával, vagyis a felperes keresetének teljes elutasítását indítványozta. Másodlagosan az első- és a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését követően az ügyben eljáró elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte ugyancsak perköltség viselésre kötelezés mellett.

[25] Az alperes érvelése szerint az eljárás során feltárt bizonyítékokat a bíróságok okszerűtlenül és iratellenesen mérlegelték, ebből pedig nyilvánvalóan téves és okszerűtlen következtetésre jutottak.

[26] Az alperes jogszabálysértésként hivatkozott Magyarország Alaptörvényének 28. cikkére, valamint a Pp. 7. § (4) bekezdésére, 237. § (1) (2) (3) és (5) bekezdésére, a 265. § (1) bekezdésére, 279. § (1) bekezdésére, 342. § (1) bekezdésére és (3) bekezdésére, a 346. § (5) bekezdésére. Ugyancsak jogszabálysértésként jelölte meg az rMt. 174. § (1) bekezdését, 177. § (1) bekezdését, 178. § (1) bekezdését, 184. § (1) bekezdésében foglaltakat.

[27] Az alperes érvelése szerint a bíróságok megsértették a Pp. 342. § (1) bekezdését, illetve (3) bekezdését, mivel az érdemi döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen. Ahhoz, hogy a döntéshez vezető út elkezdődhessen, a per megindulhasson, a fél részéről olyan keresetlevél benyújtása szükséges, amely tartalmazza a döntéshez kellő információkat. Sem a bíróság, sem az alperes nem hagyható bizonytalanságban arra vonatkozóan, hogy miben áll a felperes igénye, azaz, hogy miben kell döntenie, illetve mivel szemben kell védekeznie.

[28] Keresetlevelében a felperes kötelezettségvállalás alapján kérte az alperes marasztalását, fellebbezési ellenkérelme azonban azt rögzíti, hogy a felperes azért tarthat igényt a követelt kártérítésre, mert nem volt olyan változás a körülményeiben, amely a kártérítés összegének módosítására vagy megszüntetésére adhatna alapot. A felperes a keresetlevélben érvényesíteni kívánt jogként nem jelölte meg az rMt. 184. § (1) bekezdését.

[29] Alperes hivatkozott a Pp. 265. § (1) bekezdésének megsértésére, amely szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el. A bíróság a Pp. 237. § rendelkezése alapján az anyagi pervezetés körében arról tájékoztatta a feleket, hogy a perben alperesnek kell igazolnia, hogy jogszerűen szüntette meg a kártérítési keresetvesztési járadék folyósítását, valamint, hogy a körülményeiben lényeges változás állt be, míg a felperes tartozott bizonyítani a követelés összecszerűségét.

[30] Alperes a Kúria Pfv.20.009/2014/6. számú és a Kúria Pfv.20.204/2021/4. számú precedensképes határozatára is figyelemmel bizonyította, hogy a keresetveszteségi járadékra felperes a nyugdíj igénybevételét követően nem volt jogosult. Figyelemmel arra, hogy a felperes az Mt. 15. §-ra és 16. §-ra történő hivatkozástól elállt, a körülményváltozás bizonyítása okafogottá vált.

[31] Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában az alperes kártérítési felelőssége körében kizárólag az rMt. 174. § (1) bekezdésére hivatkozott. A Pp. 346. § (5) bekezdése szerint a jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését. Figyelemmel arra, hogy az indokolásban csak az rMt. 174. § (1) bekezdését jelölte meg a bíróság az ítélet alapjául szolgáló jogszabályként, a másodfokú bíróságnak azt kellett volna vizsgálni, hogy az anyagi pervezetés erre figyelemmel megfelelő volt-e. Jelen ügyben nem született bírósági döntés felperes járadékával összefüggésben, arról az alperes maga határozott, így nem lehetett akadálya annak, hogy az alperes a járadék folyósítását megszüntesse arra tekintettel, hogy a felperesnél jövedelemkiesés már nem detektálható.

[32] Alperes álláspontja szerint az eljáró bíróságok a BH1990.120. számú eseti döntését is tévesen alkalmazták jelen ügyben.

[33] Alperes érvelése szerint a felperes keresete és az általa a baleset hiányában elérhető nyugdíj közötti különbségből eredő esetleges kártérítési igényét nyugdíjkülönbözet jogcímén érvényesítheti, amit alátámaszt a Kúria Pfv.III.21.315/2019/6. számú ítélete.

[34] A jelen ügynek nem volt tárgya a járadék felemelése. Ezért a járadékra való jogosultság nem azonosítható azzal, hogy a felperes egyúttal az aktív évei alatt folyósított összegű jövedelempótló kártérítésre jogosult.

[35] Alperes álláspontja szerint a Pp. 7. § (4) bekezdésének téves alkalmazása azt eredményezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében jogkérdésben olyan megállapításokat tett, amelyek a Kúria precedensképes határozataival ellentétesek. A Pp. 346. § (5) bekezdése szerint a jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától.

[36] A 2022. február 18-án tartott tárgyaláson alperes nem hivatkozott a korábbi jogállításhoz képest más anyagi jogi kifogásra, illetve semmilyen korábbi jogállítást, nyilatkozatát nem vonta vissza, korábbi érvelését egészítette ki. Erre figyelemmel téves a bíróság arra vonatkozó megállapítása, hogy a tárgyaláson előadott nyilatkozat ellenkérelemváltoztatás lenne.

[37] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására és az alperes perköltségben való marasztalására irányult.

[38] Az alperes nem kérte a bíróságtól megváltozott körülményre hivatkozással a járadék megszüntetését, az egyoldalú munkáltatói intézkedés pedig egyértelműen jogellenes.

[39] Jelen ügyben a járadék folyósításának jogalapja az rMt. 174. §-a, 177. §-a, 184. §-a és 187. § (2) bekezdése volt, amelyet alperes nem is vitatott. Nem volt tehát kétséges, hogy alperest járadékfizetési kötelezettség terhelte. A vita alapja csupán az volt, hogy az elismert és önként vállalt járadékot alperes egyoldalúan és azon a jogcímen, amelyre hivatkozott, megszüntetheti-e vagy sem. Ebben a körben pedig a bíróságok helyesen foglaltak állást.

A Kúria döntése és jogi indokai

[40] Az alperes felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint megalapozott.

[41] A Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát figyelemmel a Pp. 523. §-ban foglaltakra, valamint az 1/2017. polgári jogegységi határozatában rögzítettekre is.

[42] Jelen per tárgya a már többször felülvizsgált és megemelt összegű kártérítési járadék folyósításának megszüntetése volt. Az alperes maga is elismerte, hogy a felperes üzemi baleseteivel összefüggésben egészségkárosodást szenvedett, amelyért a munkáltató az rMt. 174. §-a alapján kártérítési felelősséggel tartozik. Ebből következően önként az rMt. 177. § (1) bekezdése és 183. § (1) bekezdése alapján keresetvesztési járadékot fizetett, amelynek összegét az rMt. 184. § (3) bekezdése és 187. §-a alapján többször felülvizsgálta és módosította.

[43] Az alperes felülvizsgálati kérelmében megalapozottan kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság által az anyagi pervezetés körében adott tájékoztatás és kioktatás hiányos volt, az nem felelt meg a Pp. 237. § (1) és (2) bekezdésében foglaltaknak. A Pp. 237. § (2) bekezdése előírja, hogy ha a perfelvételi nyilatkozat nem terjed ki valamennyi lényeges tény vonatkozásában a bizonyításra, vagy a felek között vita van abban, hogy valamely tény bizonyítása mely felet terheli, a bíróság az (1) bekezdésben foglaltakon túl tájékoztatja a feleket a bizonyíték rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményeiről.

[44] Az elsőfokú bíróság a 12. sorszámú jegyzőkönyvben tett eleget a bizonyításra vonatkozó tájékoztatási kötelezettségének konkrét jogszabályhely megjelölése nélkül. Ennek alapján a felperes indítványait az Mt. 15. §-ra és 16. §-ra alapítottnan terjesztette elő, majd a 27. sorszámú jegyzőkönyv szerint ezen szakaszokra vonatkozó előadásait már nem is tartotta fenn. A bíróság tájékoztatása tehát kizárólag az Mt. 15. és 16. §-ban foglalt munkáltatói egyoldalú kötelezettségvállalásra terjedt ki, és mivel a felperes keresetleve nem tartalmazta a régi Mt. 174. § (1) bekezdésére, 177. §-ára és 184. § (1) bekezdésére alapított jogi érvelést, de az tartalmilag a munkáltatói kártérítési felelősségre alapítottan a teljesítés folytatására irányult, erre vonatkozóan a feleket terhelő bizonyítással kapcsolatos kioktatás nem volt.

[45] Az rMt. 184. § (1) bekezdése szerint, ha a kártérítés megállapítása után változás következik be a sérelmet szenvedett munkavállaló lényeges körülményeiben mind a károsult, mind a munkáltató, illetőleg felelősségbiztosítás alapján nyújtott kártérítés esetén a biztosító a megállapított kártérítés módosítását kérheti.

[46] A jogszabályi rendelkezésből következően lehetőség van a kártérítési járadék módosítására, amelynek azonban feltétele, hogy azt már egy korábbi időpontban megállapították. A törvény nem szűkíti ennek lehetőségét arra az esetre, ha a kártérítést a bíróság állapította meg. A kártérítés módjában, időtartamában, mértékében a felek peren kívül is megállapodhatnak, mint ahogy ez jelen esetben is történt. Az alperes által megállapított kártérítési járadékot a felperes elfogadta, a járadék folyósításában és összegében a felek egyező akaratukat kinyilvánították. Nincs jogi akadálya annak, hogy a megállapodást később közösen módosítsák. Arra is lehetőségük van, hogy az ilyen megállapodás bíróság által történő módosítását kérjék, a módosításra azonban csak kérelem alapján kerülhet sor.

[47] A Kúria következetes gyakorlata szerint (Mfv.VIII.10.091/2022/5.) ebből következően a munkáltatónak nincs lehetősége arra, hogy a kártérítést egyoldalúan csökkentse vagy megszüntesse. Ebből pedig arra a következtetésre kell jutni, hogy erről vagy újabb megállapodás köthető, vagy a módosítás végett a bírósághoz kell fordulni. Minthogy az adott perben az alperes mindvégig arra hivatkozott, hogy a felperesnek nincs mostanra kára, mert öregségi nyugdíjban részesül, erre vonatkozó igényét, vagyis a kártérítési járadék jövőre történő megszüntetését neki kell érvényesíteni.

[48] A kártérítési járadék további folyósítása, illetve annak megszüntetése iránti perben a bíróságnak azt kell tisztázni, hogy a felperest milyen jövedelemvesztés éri azokhoz képest, akik a nyugállományba vonulásig az általa is betöltött munkakörben munkaviszonyban álltak.

[49] A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően a Pp. 424. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az első fokon eljáró bíróságot a perfelvételi tárgyalás megismétlésével új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[50] Az új eljárás keretein belül az elsőfokú bíróságnak a feleket a Pp. 237. § (1) (2) bekezdésben foglalta teljesítésével kell kioktatni és tájékoztatni az őket terhelő bizonyítási érdekről, és a lefolytatott bizonyítási eljárást követően van lehetőség a kereseti kérelem érdemi elbírálására, a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatalára.

[51] Az ítéletek hatályon kívül helyezésére, és az eljárás perfelvételi szaktól történő megismétlésére tekintettel az alperes további érvei (kereseten való túlterjeszkedés, nem megengedett ellenkérelemváltoztatás, precedensképes határozatoktól való eltérés) vizsgálatára nem volt szükség, mivel ezeknek az érdemi döntésre a fentiek szerint kihatása nem volt.

[52] A Kúria a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján a felek felülvizsgálati költségét és a felülvizsgálati eljárás illetékét csupán megállapította, annak viseléséről az új határozatot hozó bíróságnak kell döntenie.

[53] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson bírálta el a Pp.405.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp.376.§ (1) bekezdés a) pontja szerint.

[54] A végzés elleni felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Budapest, 2023. január 11.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró,

Dr. Stark Marianna s.k. bíró, Dr. Tánczos Rita s.k. bíró,

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró